

Az Ezer Lámpás Éjszakái II. rész

Az est leszállt, s ezzel kezdetét vette a Holdcsend időszaka. A hold, s a csillagok elfordították tekintetük a földről, oly átható sötétségbe borítva az estét, mit ember csak ritkán lát. A városban az emberek lámpásokat, fáklyákat gyújtanak otthonaikba, ezzel teremtve fényt a sötétségben, s hozzá gyertyákat gyújtanak az elveszett gyermekek lelkéért, kik eme estéken visszatérnek kísérteni, s hogy a lágyan táncoló láng utat mutasson nekik az örök nyugalom felé.

A kastélyt átszövő mágia is megérezte a változást, s az egész épületben gyertyák, lámpások bukkantak fel a semmiből, a hosszú folyosókon lógó nemesi arcképek is mintha megfiatalodtak volna, úri lánykák és ifjak képeire cserélődtek, kik pompázatos ruháikba öltözködve díszlegetek a falon, mintha csak ablakok lettek volna, a régmúlt idők pillanataiba. Odakinn az erdő szélén, s az ösvények mentén lámpások csüngtek a fák ágairól, narancsfényükkel elárasztva a sötét rengeteget, remegő fényükkel ijesztő árnyakat festve a vaskos fatörzsekre. És az erdő hangjai is megváltoztak. A tücskök, bogarak, s az éji vadak visszatértek odúikba, ott várva a Holdcsend elmúltát, s helyüket átadták a távoli a gazdátlan hangoknak, mintha tucatnyi gyermek, halk érthetetlen beszéde visszhangzott volna az erdő sűrűjében, a fák nesze mögött megbújva.

A kastély földszintjén megbúvó hatalmas szalon szinte kongott az ürességtől, akárcsak az öreg épület többi része, ám ez nem újdonság, hisz ide csak az téved, ki vagy menekül valami elől, vagy csak biztonságos menedéket keres éjszakára. Egy lépés súlya alatt megnyikorduló lépcsőfok aztán megtörte a mindent belengő, fűlértő némaságot. Lassan, ütemesen hangzottak fel a léptek hangjai, mely tappancsszerű lábakhoz tartoztak. Hosszú, hegyes fülek, sakálszerű fej és bunda fedte test. Egy flind tűnik fel a szalon ajtajában, jól öltözötten, mint mindig. Kai lustán ásított, nagyra nyitva a száját, fogai sárgán csillantak meg a gyertyák fényében.

- Áh megint senki. - állapította meg lemondóan, márpedig meg mert volna rá esküdni, hogy hangokat hallott idelentről.

Ha már lejött visszamenni már nem volt kedve, így hát elindul a terem túl végében, magányosan álló boros polc felé, a csillárról gyertyák sokasága ontotta a fényt, fényükben csak még fényesebbnek tűnt a flind sötét bundája. A borok közül aztán egy vöröset emelt le, gyengéden lesöpörte róla a rá telepedett port, kicsit megforgatta az üveget a maga előtt, majd felbontotta. Az palack száját az orrához emelte, majd mélyen magába szívta a nedű kellemes aromáját, s ajkán elégedett mosoly nyúlt el lassan.

- Hm... Tökéletes.

Aztán egy kupát kerített hozzá, s abba töltötte át a nedűt, majd mint a hajdan itt élt előkelőségek, oldalvást feküdt a szófán, s lustán kortyolgatva a bort élvezte annak minden pillanatát.

Ám a kupa hamar kiürült, amivel együtt hamar megcsappant a kedve is. Egyedül volt ebben a hatalmas teremben, s ezt még a legjobb bor sem tudja elég ideig feledtetni vele. Az üres kupával szemezett, miközben azt kívánta, hogy ha az alvilág egy démonja is, de valaki bukkanjon már fel végre!

És a kívánsága teljesült.

Az Ezer Lámpás Éjszakái II. rész

A folyosó felől tompa cipőkoppanások zaja vert visszhangot, a flind füle izgatottan fordult felé, amit pillanatok múltán a tekintete követett. Kisvártatva aztán felbukkant a hangok forrásához tartozó személy is.

Veronica immár száraz volt, haját szépen kifésülte, megzabolázva a makacsul összetapadt tincseit, és száraz, tiszta ruhákat öltött, de mintha át se öltözött volna, szinte ugyanazt a lovaglónadrágot, s fehér blúzt viselt, melynek mély kivágása nem rejtegette dekoltázsát, vékony övén pedig ott lógott hű társa, egy vékonypengés rapir.

- Üdvözetem - köszöntötte őt Kai kedves hangos

Veronica ahogy megpillantotta a másikat egy pillanatra megtorpant, ugyan végre társaságra lelt, ám inkább mégis valami... emberibb társaságra vágyott.

- Szép estét, Kai ugye? - köszöntötte aztán udvariasan a leányzó, majd indult beljebb lassú léptekkel a helységbe, tekintete ide-oda járt a berendezésen, mígnem a kandallóig ért, ahol megpillantott egy méretes domborművet, mely egy oroszán fejét ábrázolja, egy pajzs sziluettjébe foglalva.

- Képzeld csak, az előbb találkoztam egy akkora oroszánal, aminek a hóna alatt is elférné! - újságolta a másíknak - Persze nem egy közönséges oroszánra gondolok! - tette aztán hozzá hamar, még mielőtt bolondnak néznék a kijelentéséért

Kai egy lomha mozdulattal fellökte magát fektéből, majd hátradőlve a támlának üldögélt tovább, tekintetét a terem közepén logó csillárra emelte, ahogy elgondolkozott a lány szavairól.

- Egy oroszánnak sok minden elfér a hóna alatt, merthogy négy lábon jár, meg elég nagydarab ugye. De gondolom ez nem az a fajta volt, sokkal inkább a kétlábú fajtából való. Gondolom egy leonin lehetett. S igen hölgyem Kai a nevem. De az ön nevét még mindig nem tudom. - mondta neki, lassú kimért hangon, gondosan ügyelve rá, hogy minden szavát tisztán és érthetően formálja

- Pedig említettem legutóbb! - húzta fel az orrát szinte megsértődve, az hogy ő nem jegyzi meg mások nevét az teljesen természetes, elvégre ő egy hölgy! De hogy őt ennyire semmibe vegyék, hát micsoda egy faragatlanság!

A flind szinte meglepetten pislogott a lány reakciójára, majd két lábra állt, mire közel egy fejnyivel magasodott a másík fölé, bár ez inkább hosszú fülei tették, s illedelmesen előrehajolt Veronica irányába.

- Akkor elnézését kérem, biztosan kiment a fejemből. Szabad hát megkérdezni a becses nevét? - emelte fel rá a tekintetét a meghajlás mélypontján, majd lassan visszaemelkedett

- Az a szerencsét, hogy ilyen tisztelettudó vagy! - fújta ki a mérgét a leány, s elégedetten mosolygott a másíkra - Veronica de la Fuente! De elég lesz a Veronica is. Mellesleg ha egy hölgy közvetlen hangnemre vált feléd, úgy illik, hogy követed a példáját! - okította a másíkat, bár mi tagadás az etikettbeli tudása elég foghíjas, s az állításában se volt teljes mértékben biztos, de ezt ugyan sohase vallaná be, egyszerűen csak zavarja a magázódás.

A művet a **Kastély a Ködben** oldalon lejátszott event alapján **Rorschach** vetette papírra.
Köszönjük a munkáját!

Az Ezer Lámpás Éjszakái II. rész

- A bocsánataért esedezem! - hajolt meg felé ismét, szemét behunyta, s ajka megremegett, ahogy igyekezett visszatartani a kitörni kívánczó nevetését, mely rátörni készült a kialakult furcsa jelenettől - Ha bárhogy kiengesztelhetem... mármint kiengesztelhetlek, hát szólj!

- Hagyd csak... - legyintett felé, majd ugyanazzal a lendülettel elfordult a másiktól, s indult az asztal felé, aminek közepén egy vízzel töltött kancsó s néhány pohár várakozott türelmesen egy kerek tálcán, minek szélét indákat formáló domborminta szegélyezte. Felemelte a kancsót, s hozzá egy poharat vett, majd tölteni kezdett, megsomjazott. - Szóóóóval igen. Gondolom leonin volt, bár nem említette, de valamiféle gyermekekről beszélt, akik...

Hirtelen halkult el Veronica hangja, s dermedt meg a mozdulatban, a kancsót mereven tartotta maga előtt ugyanabban a pózban, a pohár felett csüngve, épp csak viz nem folyt belőle. Egy nesz kúszott be a fülébe... nem egy dallam volt, mely mintha végtelen távolságból visszhangozna a folyosó mélyéről. Vékonyka hang, egy kislány hangja!

...Ennek a kislánynak nem jutott párja,

Jaj, de megharagszik.

Majd máskor jut neki,

Jobban iparkodik...

Veronica látta, hogy Kai fülei is arrafelé fordultak, vagyis nem csak képzelődött.

- Javíts ki, ha tévedek, de ez nem emberkölyökhang? - kérdezte rá emelve tekintetét a flind.

- Mi gyerekeknek hívjuk. - javította ki a másikat Veronica, majd bólintott a kérdésre - De igen, az. Furcsa. Én még nem találkoztam itt gyerekekkel.

...Betekintünk az ablakon,

Ki kártyázik az asztalon?

Huzsedári, huzsedom...

Kacarászás társult az énekszó mellé, mely ugyanolyan távolinak tűnt, s a szalonba vezető lépcső felől tompa koppanások hangja verte fel a párost, amint a márványlépcsőn lebucskázó fából faragott lovacska sorra vette a lépcsőfokokat, míg végül az utolsón is átfordulva, valami furcsa oknál fogva épp a talpán landolt, fejével pont a páros felé fordulva. Mintha csak kíváncsian leste volna őket a festett gombszem.

- Hét azaz, én sem. Ami azt illeti elég gyéren lakott a hely. Már épp akartam is volna kérdezni nem-e a te gyerekeid? - kérdezte Kai, tekintetét le nem véve arról a játékszerről

- Úgy nézek én ki, mint aki gyermekviselt volt?! - csattant felháborodottan Veronica, szinte villámokat szórva a másokra ettől a feltételezéstől, majd vett egy mély lélegzetet és lassan kifújta, s vele együtt a hirtelen támadt haragját is.

A művet a **Kastély a Ködben** oldalon lejátszott event alapján **Rorschach** vetette papírra.
Köszönjük a munkáját!

Az Ezer Lámpás Éjszakái II. rész

Bár attól a tekintettől felállt Kai hátán a szőr, végül mégse ingatta meg eléggé, hogy ne mondja ki, amit gondol.

- Nem. Úgy nézel ki, mint akit nehéz elképzelni, hogy ne ostromolna kérők hada, míg be nem adod a derekad. - felelte Kai, ahogy jobban szemügyre vette a lányt, alaposan megszemlélve annak minden porcikáját, szinte levetkőztetve őt tekintetével.

- Ne hízelegj. - Veronica egyáltalán nem zavartatta magát, már megszokta az efféle szemlélődést a férfiak részéről, inkább otthagya a másikat elindult a falovacska irányába, és egy határozott mozdulattal felkapta azt. Nem volt benne semmi különös, tömör volt, a valaha színpompás festése rég megkopott, és dohos illata volt. Pont olyan, mint egy közönséges fajték.

- Na jó.. Kislány! Gyermekek, merre vagy? - szólt fel a lépcső legalsó fokára lépve, s szemével fürkészte az odafenn besűrűsödő sötétséget.

Nem érkezett válasz, hát fogta magát és elindult felfelé, sorra szedve a lépcsőket, Kai pedig érdeklődően figyelte, ahogy Veronica lassan eléri az emeletet, s közeledtére fények gyúltak a mágia által átítatott fali gyertyatartókban. De mire felért a lányt nem fogadta más, csupán egy megviselt, kopott kóclabda, mely a szőnyegen gurgulázott felé magányosan, majd a lába közt áthaladva lepattogott a lépcsőn. Kicsit távolabb egy függőny moccant meg, mintha csak a huzat fújta volna meg.

- Mi a... Hé! Azonnal gyere vissza! - parancsolt rá, bárki is legyen ott, de közelebb lépni valami oknál fogva nem mert, valami különöset érzett, nem tudta megmagyarázni, de szinte felállt a szőr a hátán tőle

- Az oroslán véletlenül nem mondta, hogy mit keresne itt egy gyerek? - kérdezte Kai, aki közben már lépcső aljában álldogált, mancsában a labdát szorongatva, ami az előbb landolt odalenn - Valami nem stimmel ezzel.

- Azt mondta, hogy veszélyes ma este itt maradni. Nem mintha amúgy nem lenne az...

Kai mellett megmoccant a nehéz brokátfüggöny, s halk kuncogás hangja szűrődött át rajta, ami nem kerülte el az éles füleket, tekintete, csupán egy pillanatra fordult arra. Gondolt egyet, s mint ha mi sem történt volna indult az ellenkező irányba, lassan szedve a lábait egymás után. S amint úgy érezte kellő távolságot megtett, megtorpant, hirtelen megfordult, majd a labdát elhajította a függöny irányába. Rövid, ám sebes útja végén a rongygombóc nekivágódott a szövetnek, az egész függöny berázkódott a becsapódásba, majd egy tompa puffanással a földre hullt, és többé nem mozdult.

- Senki? - nézte csodálkozva a függőnyt a flind

Aztán újra felhangzott a kuncogás a függöny mögül, amit lehetetlennek vélt, mivel szinte centikre lógott a faltól, türelmét veszítve odalépett és félrerántotta, abban a hitben, hogy ott találja a hanghoz tartozó csibészt is. Ám csak még jobban elcsodálkozott azon, amit ott talált, pontosabban, amit nem talált.

A művet a **Kastély a Ködben** oldalon lejátszott event alapján **Rorschach** vetette papírra.

Köszönjük a munkáját!

Az Ezer Lámpás Éjszakái II. rész

Csupán az öreg ablakok álltak vele szemben, a régi üvegeken át tökéletes kilátás nyílt a hátsó udvarra, aminek kövekkel kirakott ösvényeit magas fáklyák szegélyezték. Értetlenül nézett ide-oda, pedig esküdni mert volna rá, hogy innen jött a hang! Kezdte egyre jobban nyugtalanítani a dolog.

Aztán csatt!! Egy vizeskancsó borult le az asztalról s törött ezernyi apró darabkára a kerámia, éles sikolyával, Kai hirtelen pördült meg a tengelye körül kisebb szívrohamot élve át ijedtében. De mire odapillantott, ismét csak semmi. Csupán a kancsó darabkáinak utolsó rezzenéseit látta már.

Aztán semmi sem mozdult. Ami pont elég volt rá, hogy beinduljanak a gondolatai, aminek középpontjába a kísértethistóriák kerültek. Sose hitt az efféle mesékben, ám ez most hirtelen egyre inkább megtörni látszott.

Puff! Kai hirtelen előrebólintott amint valami nehéz ám lágy dolog tarkón vágta és visszarántotta gondolainak folyamából, s a labda ott gurult el a lába mellett tompa fájdalmat hagyva a flind tarkóján.

- Hozd ide! Hozd ide kutyus! - hangzott a gyermeki hang, amely mintha egyszerre jött volna mindenfelől

- Hozzam vissza? Hmm? - szólalt meg némi csodálkozást követően, ahogy tekintetét sietve végigjártatta a szalonban, mindhiába. Az most is ugyanolyan üresnek tűnt mint eddig. Végül aztán lehajolt és felvette a labdát.

- Igen.. igen.. igen. Kérem... Kérem a labdát! Hozd ide! - szólalt meg ismét a hang, valami furcsa, izgatott lihegéssel párosulva, ezúttal határozottan a lépcső irányából

Azonnal oda is fordult, és amint meglátta az ott termett alakokat, akik az előbb még nem voltak ott, mintha egy ütemet kihagyott volna a szívverése, azonnal azon kezdett töprengeni miként verték át az ő éles érzéseit. A lépcső alján ott ücsörgött egy fiatal flind kölyök, mintha csak fiatalkori önmagát látná, még a ruházata is hasonló, mellette a márvánnyal burkolt földön egy vulpe kölyök feküdt kiterülve, lompos rókafarkát maga mellé húzva. Mindkét suhanc széles vigyorral tekintett rá. Nem látszottak szellemnek, ezért azt az elméletét hamar el is hessegette a gondolatai közül, és hamar meggyőzte magát, hogy a két kópé gyakorlott csínytevő lehet.

- Na mi lesz már? Vénségedre elfelejtetted hogyan kell labdázni? - szólalt meg a flind kölyök

- Talán igen, talán nem. De még közel se vagyok vén - felelte némi csend után, amint sikerült összeszednie magát a kezdeti rémületből, s azon kezdett gondolkodni, vajon hogy kerülhettek ide ezek ketten. Kizártnak vélte, hogy errefelé flindek élnek... éltek volna, a vulpében már nem volt annyira biztos bár még csak egyel találkozott a környéken.

- Pedig vén vagy bizony! - szólalt meg a vulpe kölyök szélesen vigyorogva - Ráncos a képed és nagy a füled! Olyan vagy mint az apám. Csak ő szigorúbb...

-Aham... szóval ráncos a képem mi? - pillantott rájuk nyugalmat erőltetve magára - És ti? Honnét kerültetek ide? A szüleitek biztos nem örülnek, hogy itt lopjátok a napot.

Az Ezer Lámpás Éjszakái II. rész

A két kölyök képen széles vigyor terült el, ahogy a kérdésre összenéztek cinkosan, elővillantva tejfehér fogaikat.

- Se anyám, se apám nem lát - mondták ijesztően egyszerre

Kai nem igazán tudta mit is felelhetne erre, elvégre nem igazán ért a gyerekekhez, és a nevelésük nem rá tartozik.

- Unalmas vagy! - vágta aztán hozzá a vulpe kölyök, farkát megrándítva - Dobd már a labdát! Naaaa! Különben dühös leszek! - kérlelte türelmetlenül fészkelődve

- Jaj, rettentően félek... - mondta cinikus hangon a Kai, szemét forgatva a kellemetlen társaságtól - Tessék, eldobom, ahogy parancsolod...

Kai egyszerűen elhajította a labdát, a válla fölött lendítve át egy hanyag mozdulattal, mely szép ívben szelte át a szalon légterét, majd a nyitott verandaajtón át kipattant a szabad ég alá, és elnyelte a kinti sötétség. A két kölyöknek több se kellett, szemükben megcsillant a ragadozóösztön, s már loholtak is sebesen a játékszer nyomában, kis híján fellökve Kai-t, nyomukban mintha szélvihar követte volna őket, tárgyak moccantak, függönyök lebbentek meg, Kai érezte amint végigborzolja bundáját a hideg szellő, amitől szinte kirázta a hideg.

A flind hosszan meresztette szemét az ajtón túl gubbasztó sötétségbe, hátha meglátja még a két ifjút, ám ahogy felbukkantak, nyomuk veszett. Nem ismerte volna el, de bizony valamiért mégis érdekelte őt a két kölyök mibenléte.

- Hm... biztos hazamentek. - hümmentette magában

Majd becsukta a verandaajtót, s és úgy ítélvén elég izgalmat élt át egy estére, jobbnak látta ha szépen elvonul éjszakára. Megindul a folyosó felé, útját gyertyafények és gyermeki tekintetek kísérték a falakon logó képek vásznáról.

Veronica tekintete még épp látta amint meglibben a faliszőnyeg egy elsuhanó alak nyomán, a folyosó végén, amit egy aprócska gyertya fénye borított ne.

- Hé! Gyere vissza! - szólt utána, de válasz nem érkezett, hangja csupán a folyosó sötétségéből visszhangzott vissza

Lábai szaporán követték egymást, léptei zaja halk dobbanásokká tompultak a folyosón végigfutó kopott szőnyegen. Újabb gyermeki nevetés hangjai hangzottak fel előtte, s ahogy haladt minduntalan újabb és újabb gyertyák kaptak lángra, fényárba borítva a falakat, s a mindent körbelengő sötétséget egyre messzebb űzve.

Az Ezer Lámpás Éjszakái II. rész

- Hihi... gyere kapj el! - biztatta a leány hangja, mely nem sokkal előtte haladt, ám ahhoz épp eléggé gyorsan, hogy a folyosók végén befordulva, csupán a következő sarkon eltűnő alakot pillantsa meg

- Megállj, hé! Honnét szöktél ide, valami tanyáról? Veszélyes ilyenkor itt kószálni! - szolt utána Veronica kissé türelmetlenül

- Túl kövér vagy néni, így nem kapsz el! - kacarászta a kislány hangja, mire Veronica lábai hirtelen megálltak két lépés közt, és hirtelen deja vu érzése támadt, emlékezetében egy régi homályos emlék bukkant elő, sok-sok évvel ez előttről, ahogyan pont ugyanezekkel a szavakkal bosszantotta saját dadáját... Hirtelenjében megmagyarázhatatlan félsz környékezte meg, érezte amint végighúzza jeges ujjait a hátán.

Lassabb, óvatosabb léptekkel folytatta útját, s már felhagyott a gyermek szólólongatásával is. A sarkon befordulva aztán újabb sötét folyosóra érkezett, ugyanolyan, mint a többi. Kopott szőnyeg nyújtózott végig a padlón, a falakon régi képek lógtak, mintha a portrék tekintete őt figyelnék, és a folyosó két szélén asztalkák és komódok elszórtan pihentek, és zárt ajtók követték egymást, szép rendezetten. Kezdett az az érzése lenni, hogy egyszerűen körbe-körbe rohangál ebben a hatalmas épületben, egy ismeretlen kislány hangját követve, aki lehet, hogy ott sincs, és már teljesen el is tévedt...

Az egyik ajtó azonban résnyire nyitva volt, s mögüle sárgás fény szűrődött ki a folyosóra, vékony csíkban megfestve a falakat, amit gyermekek összemósódott hangjai kísértek.

Óvatosan, szinte lábujjhegyen lépdelve közelítette meg az ajtót, majd óvatosan lesett be a résen.

Egy tágas szoba látványa tárult a tekintete elé, vele szemben egy méretes kandalló ontotta magából a fényt, hatalmas szájában jól megrakott tűz égett, amiben a lángok jókedvűen táncoltak. A falakat bútorok szegélyezték, szekrények, polcok, és padok helyezkedtek el körben, a falat pedig kopott szőnyegek takarták, itt-ott helyet hagyva egy réges-régi festménynek, valami nemesi porontyról. Az egész szobában játékok hevertek szanaszét, és a rumli közepén ott csücsültek a tettesek is.

- Éééén is! Add ide! Én is lovackázni akarok! - rikácsolta egy szeplős, vörös hajú kislány, amint épp egy barna hajú fiúcskát igyekezett letaszítani mérgesen a hintalóról

A fiúcska gúnyosan öltött rá nyelvet, ám végül átadta helyét és elindult más játékszer után nézni, ezzel kikerülve Veronica látóteréből.

Óvatosan kijebbn nyitotta az ajtót hogy jobban belássa a szobát, szerencsére az öreg zsanérok nem makacsolták meg magukat és nem tiltakoztak a művelet ellen hangos nyikorgással. A fiúcska a szoba másik végébe ment, ahol egy alacsony asztalhoz ült le a földre, és az ott vehető pakli kártyából kezdett várat építeni.

Észrevett még három gyermeket, egy fehér zsákruhába öltözött kislány sírdogált halkán az ablak alatt és halkán nyöszörgött valamit érthetetlen hangon, tekintete két fiúra szegeződött, akik épp egymást püfölték fakardokkal és játékpajzzsal, valószínűleg lovagosdit játszva.

Az Ezer Lámpás Éjszakái II. rész

Veronica gyanakvó tekintete lassan megenyhülni látszott, és a látottakra, lassacskán halvány derű ült ki az arcára, ajka mosolyra hajlott. Csak egy csapatnyi gyerek. De vajon honnét kerültek ide?

Kicsit jobban kinyitotta az ajtót, hogy még jobban lássa a jelenetet, de a zsanéroknak ez már nem volt a kedvére, s éles nyikordulással adták tudtára ezt a világnak. Veronica összeszorította fogait a kellemetlen hangra, és feszülten figyelve tekintett a gyermekekre, akik mintha megfagytak volna az időben, mozdulatlaná dermedtek, s néma csend ereszkedett rájuk.

Veronikát hirtelen kellemetlen érzés fogta el a látványra, ami hirtelen félelemben teljesedett ki, amint a gyermekek szembogarai egyetlen gyors mozdulattal fordultak felé, szinte vádlón tekintve rá. Aprót sikkantva ijedtében vágta be az ajtót maga előtt, hátat fordított neki, majd szedte a lábát a kastély legtávolabbi pontja felé.

Folytatás nemsokára...